

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. július 5.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN IGÉJÉNEK SZOLGÁJA

Énekek: 275; 466

Alapige: Zsid 13,7

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, drága mennyei Édesatyánk, hogy így vallhattunk rólad ebben az énekben, hogy te vagy a mi reménységünk, te vagy a mi erősségünk. Tőled várjuk az igaz boldogságot, s meg is találjuk. Köszönjük, hogy így ismertetted meg magadat velünk, így jelentetted ki szentséges voltodat a te igédben. Hadd magasztaljunk téged, hogy előhívod a te népedet; megszólítod az igével; a Szentlélek elvégzi a belső, újjászülő munkát. Köszönjük, hogy akiket újjászülsz élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, azokat megtartod, megőrzöd, célba viszed oda, ahol a mi Urunk, Jézus Krisztus, mint megöletett Bárány vár ránk.

Köszönjük neked, hogy mennyei távlatokat nyitsz földi szemünk előtt is, és megajándékozol bennünket a hit drága ajándékával, amely örök és fő javunk. Köszönjük, hogy ezzel a hittel csatlakozhatunk Jézus Krisztushoz, a mi Megváltónkhoz, akiben mozgunk, élünk és vagyunk, aki szeretett minket, és önmagát adta váltságul, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból a te akaratod szerint.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket most is a te igéd hallására. Köszönjük, hogy téged kérhetünk, szólaljon meg a te igéd, vagyis szólalj meg Urunk, hiszen tudjuk, hogy te beszélő Isten vagy, aki nem akarod, hogy szomjúhozzunk, hanem megelégítesz bennünket gyönyörűséged folyóvizéből. Nyisd meg előttünk azért az ige titkát, és kérünk, hogy a te igéd szomjazó szívünkre hadd legyen újból és újból enyhülés! Tápláljon, éltesen, feddjen, vezessen, bátorítson és buzdítson, hogy szeressünk téged, az egyedül igaz Istent! Maradj velünk, kérünk, ezen az órán is, és légy közöttünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Zsidókhöz írt levél 13. fejezetének a 7. verséből: „Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket.”

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet, azokat a testvéreket is, akik hosszú idő után talán most vannak itt először közöttünk istentiszteleten. Köszöntöm a Joó család jelenlevő tagjait és azokat is, akik interneten keresztül hallgatják az igehirdetést, és figyelik az istentiszteletet. Múlt vasárnap hirdettük, hogy a mai alkalmon megemlékezünk a gyülekezet első lelkipásztoráról, Joó Sándorról, akit ötven éve, július 3-án hívott haza Isten a szolgálatból a mennyei hazába. Joga volt visszahívni, mert ő küldte el ebbe a szolgálatba. A mandátumot a lelkipásztor tőle kapja, és amikor a megbízatás lejár, akkor így mondja az egyik ének versével: „Szolgám elég, szolgám elég!”

Így történt ez 1970. július 3-án is, amikor lelkipásztor testvérünk hazament mennyei hazájába. Az ige felszólít bennünket a Zsidókhöz írt levélben, hogy „emlékezzetek a ti előljáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét!” Tehát lehet, szabad és kell is emlékezni az előljárókra, a vezetőkre, de úgy, ahogy azt Isten igéje adja elénk: mint akik szólották az Isten beszédét! Joó Sándor lelkipásztorról lehetne úgy szólni, mint templomépítő lelkésze, hiszen az mindig nagy dolog, mikor Isten megengedi egy gyülekezetnek, hogy az ő idejükben templom épüljön az Ő dicsőségére. Ez a fáradhatatlan munka le van írva a gyülekezet történetének könyvében, hogy ő és munkatársai hogyan végezték ezt a nehéz munkát és ezt a felelős szolgálatot abban az időben.

De Isten igéje nem azt mondja nekünk, hogy emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, akik templomot építettek vagy renováltak, vagy beruháztak, vagy intézményt hoztak létre, hanem azt mondja, hogy emlékezzetek meg azokról, akik az Isten beszédét szólták nektek! Azért, mert Istennél csak ez számít, az Úrnál ez a legfontosabb! Ahogy valaki mondta: tudod, már nem bálványimádók, hanem „állványimádók” lettünk, mert mindenütt ezt lehet látni. Isten mégis egy dolgot jegyez: akik az Isten beszédét hirdették nektek. Éppen ezért, testvéreim, mi így akarunk emlékezni, és hogyha így fogunk emlékezni, akkor nem Joó Sándor személye lesz a középpontban, mert nem is szabad, hogy az legyen! Nem az a fontos, hogy kik szólták Isten igéjét, hanem, hogy az Isten igéjét szólták! Nem a személynek adunk dicsőséget, hanem Istennek adunk hálát, aki személyeket megbízott az ő igéjének hirdetésével.

Éppen ezért, ma az Úr lesz a középpontban, róla szeretnék beszélni! Szeretném, ha figyelmünk középpontjában az ige hirdetése lenne, ha tovább látnánk atótól, aki szólja az igét, és azt látnánk, aki maga az Ige, és aki ránk bízta az ő igéjét! Hiszen nem az szólja Isten igéjét a Biblia szerint, aki ezt akarja, vagy aki elhatározza. Nem az, aki elvégezte a teológiát és erről van egy papírja. Nem az, akit beiktatnak egy gyülekezetbe, hanem az hirdeti Isten igéjét, akit ezzel megbíz az Úr. Ezért kell az Úrnak hálát adni, hogy Ő megbízta szolgáit, és azzal bízta meg őket, hogy az igét hirdessék!

Néhány évvel ezelőtt történt, hogy valaki felkeresett egy vidéki lelkipásztort valamilyen hivatalos ügyben, aki bemutatta, hogy mit és mennyit épített az elmúlt évtizedek alatt. Megmutatott mindent, ahogy Salamon is megmutogatott min-

dent Sába királynőjének. Csak a Biblia szerint Isten nem erre kíváncsi, hanem arra, hogy az Ő beszédét, az Ő igéjét hirdette-e valaki! Arról érdemes megemlékezni! Pál apostol azt mondja, hogy Isten reánk bízta a békéltetés evangéliumának szolgálatát, a Tituszhoz írt levélben azt írja az apostol, hogy „ezt a megbízást kaptam”. Vagy azt kéri az efézusi gyülekezetétől, imádkozzanak érte, hogy adassék neki szó szájának megnyitásakor! Az apostol ebben a szent félelemben élt, hogy vajon megnyílik-e az ige ajtaja?

Nekünk, lelkipásztoroknak, ez az egyik legnagyobb félelmünk, hogy vajon megnyílik-e az ige ajtaja? Vajon megértjük-e az igét? Vajon lesz-e mit továbbadni a gyülekezetnek vasárnap, egy bibliaórán vagy egy hétköznapi alkalmon? „Adassék nékem szó számnak megnyitásakor!” Pál apostol mondja szintén, hogy bárcsak úgy hirdetné az igét, ahogyan kell, mert annak is megvan az Isten szerint kijelölt módja, hogy hogyan kell hirdetni! Legfőképpen nem úgy hirdették Isten szolgái az igét, amit hallani akart a gyülekezet, hanem amit az Úr akart elmondani. Nagy különbség van közte, hogy mit *akarunk* hallani, és mit *kell* hallanunk, hogy mit akar mondani az Úr!

Mindig azokra a szolgákra érdemes emlékezni és figyelni, akik Isten igéjét hirdették, azért, mert ők *maguk is odafigyeltek arra, hogy mit akar mondani az Úr!* Emlékeztek, amikor Éli főpap a silói szentélyben szolgált, és a kis gyermek Sámuel ott volt mellette, mert az édesanyja felvitte, mint Istennek tett fogadalmi ajándékot, akkor Éli azt mondta: ha szól hozzád, akkor ezt mondd: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! De milyen szörnyű, mikor a főpap azt mondja, hogy „ha szól hozzád”, mert hozzá már nem szólt! Ő már nem mondhatta el, hogy „így szól az Úr”. A próféták mindig úgy kezdték a szolgálatukat az Ószövetségben, hogy „Így szól az Úr!” Itt arról van szó: én tovább adok valamit; én megértettem valamit; én vállalok valamit, még akkor is, ha úgy bántok velem, mint Jeremiással! Még akkor is, hogyha úgy bántok, mint Joó Sándorral sokan bántak annak idején! Mi ezt már csak a könyvek lapjairól tudjuk. Még akkor is, mert köt Isten igéje, és Isten igéjének vagyok a rabszolgája.

Eleink így mondták Isten igéjéről, amit szólnunk lehet és szólnunk kell: „A Krisztus egyháza a legteljesebb mértékben kifejtve találja mindazt, ami egyrészt az üdvözítő hitre, másrészt, ami az Istennek tetsző élet helyes alakítására vonatkozik. Ezért hát, Isten világosan a lelkünkre kötötte, hogy ahhoz semmit hozzá ne adjunk, se el ne vegyünk belőle! Valljuk tehát, hogy ezekből az írásokból kell venni az igaz bölcsességet és kegyességet, a gyülekezeteknek is a reformációját és kormányzását, az istenes étellel járó kötelességeink tanítását, a tantételek igazolását és elvetését, vagy mindenféle tévelygés cáfolatát.”

Éppen ezért, testvérek, a mai vasárnapon nemcsak a mi elköltözött, áldott emlékü és életű lelkipásztor testvérünkről van szó, hanem az Isten igéjéről és a gyülekezetről. Isten azért beszél, mert van gyülekezet, van népe. Isten azért jelenti ki magát, mert az ő igéjén keresztül akar találkozni az övéivel! Éppen ezért, ha megemlékezünk azokról, akik szólották Isten igéjét, akkor a gyülekezet azt fejezi ki, hogy nekünk az a fontos, hogy szólt és szól Isten igéje.

Az idősebbek még talán emlékeznek rá, de jó lenne, ha a fiatalabbak is megtudnák, hogy amikor a lelkipásztorok régen levelet írtak, és ezt borítékba tették,

ISTEN IGÉJÉNEK SZOLGÁJA

---

akkor a titulusukat így írták a feladóra: a név után három betű szerepelt: V.D.M., vagyis: Verbi Divini Minister. Magyarul: Isten igéjének a szolgája. Nem azt írták oda, hogy „XY gyülekezeti menedzser”, vagy „XY projektvezető vagy pályázatíró”, hanem azt, hogy „Isten igéjének a szolgája”.

Ezen a mai vasárnapon ne csak hátra nézzünk, testvéreim, hanem előre, és kérlek titeket, könyörögjete leborulva az Úrhoz a teológiáért, hogy olyan lelkipásztorok tanuljanak, végezzenek és menjenek ki a gyülekezetekbe, akiknek a neve után oda lehet írni, hogy V.D.M., „Isten igéjének a szolgája”, és nem azt, hogy „e.v.”, azaz egyéni vállalkozó. Sajnos van, amikor csak azt lehet odaírni, hogy egyéni vállalkozó, mert mondja azt, amit gondol, vagy amit az aktuális politikai vagy gazdasági helyzet megkíván, vagy azt, ami eszébe jut. De a „verbi divini miniszter” valamire kötelez: az Úrral való élő kapcsolatra és szava meghallására, felismerésére! Kötelez az iránta való engedelmességre, és arra, hogy azt adjuk tovább a gyülekezetnek.

Ez a szó az eredeti szövegben, hogy „előjáró”, „vezető” jelent egy illet is, hogy „irányt mutató”. Tehát, amikor azt mondjuk: emlékezzetek meg a ti vezetőitekről, előjáróitokról, akkor azt lehetne így is fordítani: emlékezzetek meg azokról, akik irányt mutattak! Azért, mert amikor egy gyülekezet lelkipásztort választ, akkor tulajdonképpen nemcsak egy személyt választ meg, hanem az élő gyülekezet azt is kifejezi, hogy milyen irányba szeretne menni! Milyen irányba vezesse a vezető a gyülekezetet, mert amilyen a lelkipásztor, abba az irányba fogja vezetni! Ha liberális, akkor abba az irányba, ha karizmatikus, akkor abba, sajnos ma ennek vagyunk tanúi. Hogyha az ige fontos neki, akkor pedig igei irányba fogja vezetni a gyülekezetet.

Amikor a lelkészt beiktatják, akkor ki kell készíteni előre az esperes úrnak a gyülekezet pecsétjét és a templom kulcsát, amit majd az esperes ünnepélyesen átad a beiktatásnál. Vannak olyan egyházmegyék, amelyek lelkibbek egy kicsit, és ott az esperes egy Bibliát is ad a lelkipásztornak. Hát nem ezt kellene legelőször, vagy nem csak ezt kellene? Nem arról van szó, hogy ülj a hivatalban, pecsételj, nyisd ki a templomot, meg zárd be, hanem, hogy hirdesd az ígét! Állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben! Ints, buzdíts teljes béketűréssel, hirdesd az ígét, itt a Biblia!

Testvéreim, amikor Isten idehelyezte Joó Sándort – őt még nem a gyülekezet hívta meg, mert akkor még nem is nagyon volt gyülekezet –, akkor az Úristen ennek a gyülekezetnek az ő személyében kijelölt egy irányt! Boldogan mondom, hogy eltelt azóta több, mint nyolcvan esztendő, és elmondhatjuk: tartjuk az irányt! Próbáljuk tartani az irányt, és ma ez egy óriási dolog! Ez a gyülekezet talán nem is tudja, de ha nyitott szemmel jár, akkor meg kell, hogy lássa! Tartjuk az irányt, mert kezünkben van az ige. Tekintély számunkra Isten igéje, és az ige hirdetőktől is azt várjuk el, hogy Isten igéjét szólják.

Emlékszem, gyerekkoromban, minden rosszra hajlandók voltunk. Nagyobb fiúkkal kimentünk a falu határába, ahol volt egy útkereszteződés, és azt hiszem, négy vagy öt irányba is lehetett menni. Nyíllal jelölték, hogy melyik út hova vezet. A nagyobb fiúk azzal szórakoztak, hogy ezeket az útjelzőket elforgatták, hogy lehetőleg mind más irányba mutasson. Mutatott az valahova, csak azon az úton nem

lehetett célba érni. Ezért fontos, amit a reformátorok mondtak több, mint ötszáz évvel ezelőtt: el vannak fordítva az útjelző táblák, nem jó az irány! Persze folyt a liturgia, ment az úgynevezett istentisztelet, épültek a templomok, csak azon az úton nem lehetett a mennybe menni! Azon az úton nem lehet üdvözülni, mert csak egy úton lehet üdvözülni: higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz! – ahogy Isten igéje mondja.

Mikor a reformátorok azt mondták: testvérek, tartsuk az irányt, az ördög mágnest tett az iránytűbe, és nem a helyes irányt mutatja! Figyeljünk újra az igére! Azért írták meg a hitvallásunk első fejezetében, a Helvét Hitvallásban, hogy a Szentírás Isten igaz igéje. A második fejezet Isten igéjének a magyarázata, mert amíg nem tudod, testvér, hogy milyen irányba kell menned, hogyan indulnál el? Hogyan érkeznel célba, amíg nem tudod, mi az irány? Isten kijelölte az irányt nekünk. Azt az utat és azt az irányt jelölte ki, és erről szól az ő beszéde, az ő igéje, amelyen újjászülethetsz, amelyen megtartatsz, és amelyen célba is érkezel.

Hosszan lehetne arról beszélni, hogy ma milyen irányok vannak, ki milyen irányba akar menni, és megmondom nektek őszintén, hogy nekem fáj az, amikor az egyházunkon belül is, amit soha el nem hagynék minden nyomorúsága ellenére sem, látom, hogy letérünk az igei irányról! Arról a jó irányról, ami Isten népét évszázadok, évezredek óta vezeti, megtartja, megőrzi és célba juttatja. Emlékeztek, amikor Pál apostol elmegy Korinthusba, nagy kétségek és nagy félelmek között, és azt mondja: testvérek, én egy irányt tudok csak. Nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig, mint megfeszítettről! Amikor ma különféle pszichológiai módszerekről lehet hallani és olvasni: Alpha-kurzusról, református Cursillo-ról, dicsőítő zenéről az Istentiszteleten, akkor megborzongok, mert arról szeretnék inkább hallani, „akik szólották néktek az Isten beszédeit”! Én arról az irányról szeretnék hallani, ami nagyon jó irány! Amit Pasarétnek nem kell szégyellni nyolcvan év után sem, amikor ránk akarják sütni, hogy konzervatív látásúak, maradiak vagyunk! Nem, mi haladók vagyunk, mert Isten igéje örök! Isten igéje mindig új, mindig friss, mindig életető forrás, és ha mi ahhoz ragaszkodunk, akkor mi nem vagyunk maradiak, csak irányt akarunk tartani, és nem akarunk célt tévesztettek lenni. Mi nem a korszellemhez, a mai elvárásokhoz szeretnénk igazodni, hanem az Igéhez!

Olyan szomorú, amikor azt lehet látni, hogy már az egy órás istentiszteletet nem tudják sokan kitölteni, csak egy kamarazenekeari művel, versekkel, és nem a versek ellen vagyok, egy háromórás istentiszteletbe belefér! És nem a kamarazene ellen vagyok, csak az ellen, hogy egy órát nem tudunk kitölteni Isten beszédével, Isten igéjével, pedig a zsoltáros azt mondja, hogy éjjel-nappal betölti! „Iged vidámságot szerzett nekem – mondja valaki – és szívbeli örömet.” „Nem tudok vele betelni, betöltekezni, mert olyan szép”, és a református istentiszteleteinken már egy órát nem tudunk megtölteni az ige hirdetésével! Olyan fontos, testvérek, hogy figyeljünk az Isten beszédére, és mint gyülekezet, vizsgáljuk meg magunkat: vajon nekem az Isten beszéde fontos-e? Ilyen fontos-e, ennyire megbecsülöm-e az Isten beszédét, amely magáról mondja: erő és hatalom? Élő és ható az Istennek beszéde!

A járvány végével – ha lehet mondani – két csoport is idejött bibliaórára, és akkor azt az igét olvastam nekik, ami napi ige volt, amikor Sareptában nem fo-

gyott ki az olaj, és nem fogyott ki a liszt. „A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az *Úrnak beszéde szerint.*” Itt nem az volt a fontos, hogy Illés mit mondott, hanem az, hogy Illés mit közvetített: az Úr beszéde szerint, mert a szerint kellett mindennek történnie!

A gyülekezet felelősségéről van szó, hogy mit jelent számára az Isten ígéje, és hogyan fogadja az Isten ígését. Pál írja a Thesszalónikabeliekhez írt levélben: „ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valósággal az is.” Másik helyen meg azt mondja az Írás: „szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét!” Olyan szomorú, amikor valaki az ígét cáfolni akarja! Olyan szomorú, amikor valaki nem azt mondja, „mert meg van írva”, hanem azt mondja, ahogy ő gondolja! De emlékeztek csak vissza, hogy Jézus úgy prédikált, amikor az apostolok mentek: „mert meg van írva”, és idézték Jeremiást, idézték Ézsaiást, idézték a zsoltárokat, sőt Jézus azt mondta: „Mózes rólam írt”.

Kedves testvérek, a mai napon ne csak emlékezzünk, hanem emlékeztessük magunkat az ige fontosságára, Isten ígéjének erejére, hatalmára, amely képes arra, hogy belénk oltott ige legyen! A budapesti testvérek a kertészkedéshez gondolom, kevesebbet értenek. Nekem megadatott az, hogy valamit kapizsgáljak belőle, és mindig nagy örömmel figyeltem gyermekkoromban, amikor egy idős paraszt bácsi egy gyümölcsfát beoltott. Azért, mert ha volt valahol egy jó gyümölcs, egy tetszetősebb cseresznye, arról kértünk egy ágat, és annak a szemét beoltottuk a már elültetett kis fába. A beoltott szem átjárta az egész fát, és ha megfogant az oltás, akkor ugyanolyan gyümölcsöt termelt, mint az a fa, amiről a szemet hoztuk. Úgy-hogy egy egészen kicsi cseresznyét termő fácska egyszer csak elkezdett germersdorfi óriást teremni! A hívő ember tudja: az Isten ígéje tudja csak az életben elvégezni azt, hogy gyümölcsöt teremjek. Hogy a János evangélium 15. fejezete igaz legyen: nem ti választottatok, hanem én, hogy ti elmenjete, gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon! Csak ez tudja megváltoztatni az életemet. Isten ígéje az, amivel új teremtés leszek, amivel egészen más gyümölcsöt fogok teremni, mint amit addig teremtem.

Testvéreim, ezt mondja Isten ígéje: akik szólották néktek az Isten beszédét! Nem az a kérdés, hogy milyen fontos közéleti személyiség volt valaki! Nem az a fontos, hogy milyen társadalmi életet élt, hanem az, hogy az Isten ígését hirdette-e! Néhány évvel ezelőtt Debrecenben temettem egy kedves, idős nyugdíjas lelkipásztort, és a család elküldte nekem az úgynevezett törzskönyvi lapját. Ezen a feleség, a gyerekek nevéől kezdve a végzett tanulmányokig minden mást bejegyeznek; mikor, mettől, hol, milyen minőségben szolgált valaki. Van egy olyan rubrika is, hogy egyházi tisztségei. Ez tiszta üres volt, semmi nem volt beírva.

Elgondolkoztam mosolyogva, hogy az én drága, kedves, idős, hívő testvérem még csak tűzrendészeti előadó sem volt! De olyan boldog voltam, amikor azt az ígét olvastam a Cselekedetek könyvéből a temetésén, amikor azt mondja az apostol, hogy az Úrnak szolgáltam! Ez átírja az egész üres lapot, és azt, hogy valakit nem becsültek. Ez átírja azt, hogy valakit nem kértek meg soha semmire. Nem nagy baj az, ahogy az írásokból tudom, hogy Joó Sándornak sem volt megbízatása a közegyházban, és tudom, hogy Debrecennek is az lett a veszte, hogy a Mester ut-

cáról kitiltották az élő igét! Debrecennek nem kellett többet a reformátusság, pedig ott áldott gyökerek voltak.

„Akik hirdették néktek az Isten beszédét.” Igen, testvéreim, ebbe bele lehet halni, bele lehet pusztulni, ebbe agyvérzést lehet kapni, higgyétek el, ha valaki az Isten beszédét akarja igazán hirdetni! Nem biztos, de felőrli sokszor az emberi testet, mint ahogy viszonylag fiatalon Joó Sándor életét is felőrölte. Felhívott valaki néhány évvel ezelőtt, hogy lelkipásztort keresnek, nem tudok-e valakit ajánlani. Amikor néhány mondatot váltottunk, akkor kiderült, hogy ők olyat keresnek, aki jól tud pályázni. Mondtam, hogy ebben nem tudok segíteni. A másik gondnok azt mondja: mert tetszik tudni, van itt egy hatalmas kert, ha abból nem él meg, semmiből nem fog! „Ja, kedveseim, maguk agronómust keresnek! Hát abban nem tudok segíteni!” Ha lelkészt hívnak, akkor olyat keressenek, aki az élet beszédét hirdeti, mert a Biblia ilyenekről tud, ilyeneket ad elénk az ige!

Végül még egy gondolat, amit el kell, hogy mondjak: „...és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket!” A Zsidókhoz írt levélben ez azért volt aktuális, mert abban az időben nemcsak hitben haltak meg a hívők, hanem sokszor életüket adták a hitükért. A Bibliában az eredeti szent szövegben nem az van, hogy „hitüket kövessétek”. Nem a „hit” szó van itt, hanem az, ami ilyesmit jelent, hogy „életüket”, „életvitelüket”, „magatartásukat”. Ez azért volt nekem fontos, mert azokra érdemes figyelni, akik nemcsak szólják az igét, hanem élnek is! Na, de ez a hitből fakad, azért nem baj, hogy hitnek van fordítva! Mert azt mondja az ige: figyeljétek az ő magatartásukra, életükre, életvitelükre, mert az a jó, hogyha abban is, még szó nélkül is megnyilvánul az Isten szeretete, szentsége és evangéliuma! Vagyis, ahogy valaki mondta: a szentek élete élő igehirdetés. Ez arról beszél, hogy nemcsak szóban, hanem tettben; nemcsak mondd, hanem éled.

Azzal a mondattal hadd fejezzem be, mert kevés lenne, ha csak arról beszélnék, hogy emlékezzünk meg azokról, akik szólották az Isten beszédét, *kérlek titeket, ti is hirdessétek az Isten beszédét!* Ránk is, minden hívő emberre bízta az Úr Jézus Krisztus, hogy „menjete széles e világra, és hirdessétek az evangéliumot!” Ha bemész egy gyászolóhoz, ne azt mondd, hogy nem tudok mit mondani, hanem mondd az igét! Ha bemész egy reményvesztetthez, akkor ne azt mondd, hogy ne csüggedj, hirdesd neki Jézus szeretetét! Ha odamész egy bűnöshöz, ne a porig alázd, hanem beszélj arról, hogy olyan Jézusunk van, aki azt mondta valakinek: nem kárhoztalak téged én sem, eredj el és többé ne vétkezzél! Legfőképpen, testvérek, legyen az életünk maga igehirdetés! Hirdessük Isten beszédét, de úgy, hogy életünkkel is bizonyosságot tegyünk róla; hitelesítsük Isten igéjét és beszédét!

A Zsidó 13,7-ből én ezt olvastam: emlékezzetek meg azokról, akik szólották az Isten beszédét, a 8. versben meg az van, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és örökké ugyanaz”, mert azok elmehetnek, akik szólják az igét, de az ige örök! Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, ezért nem emberé, hanem Istené a dicsőség! Ezért nem emberé a hála, hanem Istené, aki valakit meg tud ragadni, életre tud szülni, szolgálatba tud állítani, és igét ad a szájába.

Ezt az Urat magasztald te is, ezt az Urat szeresd, és ennek az Úrnak igéje legyen neked is, testvérem, velem együtt, életnek beszéde!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, nagy hálaadással megköszönjük, hogy van szavad hozzánk, hogy nemcsak beszélsz velünk, hanem meg is szólítasz. Név szerint ismered bennünket, ismered járásunkat, ülésünket, felkelésünket, egész természetünket, életünket, gondjainkat, örömeinket és szomorúságainkat, kísértéseinket és próbáinkat. Köszönjük, ha kegyelmed által megadod, hogy beléd kapaszkodjunk, és a te igéd legyen lábunk előtt szövétnek, ösvényünk világossága.

Mi is hadd adjunk hálát, hogy ezt a gyülekezetet az ige hozta létre, nem Joó Sándor. Ezt a gyülekezetet az ige tartotta meg ennyi évtizeden keresztül, és mi azért könyörgünk hozzád, hogy ne vond meg tőlünk a te szavadat, ne vond meg tőlünk az iránymutatást, amit a te igéd olyan világosan mutat nekünk. Engedd, hogy ebben a mai világban is fel tudjuk vállalni, hogy az Isten igéjének szólói, továbbadói lehessünk, mert ez az ige tartja meg a mi lelkeinket.

Köszönjük neked, Urunk, az elmenteket, akik szólották az igét, nemcsak itt, hanem másutt is, akik a magvetés szolgálatában álltak, önzetlenül tudták a te megbízásodból szórni a magot és vetni az igét. De köszönjük, hogy a vetés kikelése, szárba szökkenése és termése Tőled van, a minden kegyelem Urától. Ezért kérünk téged, ne vond meg a te kegyelmedet, hűségedet és irgalmat sem tőlünk! Vezesd tovább ezt a gyülekezetet a te igéddel, Urunk, és engedd meg, hogy itt mindig fontos legyen az Isten beszéde!

Áldunk téged a Bibliánkért. Köszönjük, hogy útmutatása mindig új és mindig friss. Hadd szerezzen nekünk naponta szívbeli örömet! Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket, hűséges Urunk.

Ámen.

466. ének

1. Rád tekint már hitem, Megváltóm, Istenem, A Golgotán:
Halld könyörgésemet, És vedd el vétkeimet;
Mostantól hadd legyek Tied csupán.

2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal!
Meghaltál érettem; Add: szívem s életem
Teérted éghessen Forró lánggal!

3. Ha elfog utamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet!
Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet:
Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva fogy, És a halál ahogy Jön már felém:
Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet,
Nálad hogy üdvömet Meglássam én.